

D Ö B R E N T E I K O R N É L

Levél

Édesapa,
sírodról önmagukba hátrálnak a tulipánok,
légy nyugodt, rendezetten, nem fejveszeten csürheként
tolonganak a hadiúton, szétrobbant szíved
emlékhelyére vissza, s begubóznak ott a maradandóság
bőjtje kész, elbölcsült bábjaiként, míg te egyre
gyakrabban biciklizel át, chagalli lebegéssel,
tengelyig baljós fényben, éjszakáim rettenetes
mocsarán, hol forrón homlokba fülő kék töviseket
terem az álom, szálegyenesen ülsz, mint a Villám
nyergében, összeforrván egy testté vele, fejed
kítartva az állig érő időből, szimatolva nézel
szembe a megbüdosódott fegyvercsövekkel, s lovad
mint holtvágány-ingerelte, habosan fújtató
gőzmozdony, beléburkol aromás páragomolyba,
elmosódottan látszol a fagytól felmárt brjanszki
virradatban, gyöngéden elmázolt akvarell,
átsejlik rajta az idilli kentaurság, de csörrenve
összetörik a hómezővel puhára kibélelt
üvegharang, minden távlatok áttetsző kalapja,
s ólombögöly-felhő csap le rád. Surrog a villogó,
küllő-terpeszek feszítette kerék, karikázol
a pékhez, a tömör verőfényes kenyérillatnak
nekitámasztod a bringát, akár a Karavankák
szikláinak a hátad, egy orosz páncélos-ék
rombolta, kora áprilisi délelőttön, füledből
kétoldalt hosszú, vörös zsinórként kilóg a vér,
valamely magaslesen az Isten ül s gombolyítja
szorgosan; köpenyed detonációktól ámulóvá
tágított, óriás pórúsain a szél ki-be teregeti
a tavasz-szaftos gyümölcsfák lélegzetét s a
főhivatású halottak konkrét szagát; tisztán,
mint az aratási kard, szentlászlós fogadalmadtól
hevült-eltökélten, szál pisztollyal a kézben vezeted
az ellenrohamot és lassan beléveszel
mokány magyarjaiddal a tátongó kenyérzsákba;

Tartsd meg a sziklát (Összegyűjtött versek 1967–2007; Püski, 2008.) 296-97.

surrog a tulipán-lét-kerek, két kerék, chagalli
lebegéssel biciklizel át, hátul csomagtartón
a poggyász, a fölélhetetlen tartalmú kenyérzsák,
ledobod, hozzám libeg, látszatra könnyeden, mintha
menetközben kimorzszállott volna belőle a tanulság,
vele hullik egy bogárgyűjtemény is, csíborok,
szarvasbogarak közé szúrva vitézségi érmed
megragyog, visszasajdul benne a stoplámpává
zsugorított nap, amint elpedálozol mennyi iránt,
még visszaintesz, s emlékeztetőül fehér kesztyűs
kezéd kondenzcsíkját éjszakámba bekarcolod.

